

מונולוג מחוץ לקונצנזוס

בחודשים האחרונים אני מתעורר בכל הבוקר ודבר ראשון פותח את העיתון. אני מחפש את המספרים המעודכנים של המלחמה. מי החיילים שנהרגו אתמול. כמה נהרגו? עד עכשיו נהרגו 587 חיילים. 11,500 נפצעו. אני מכיר מישהו? אני מכיר מישהו שמכיר מישהו? כמה חטופים? 133. אלוהים אדירים. כמה עדיין חיים? לשאלה הזאת אין תשובה. אם יש למישהו, הוא מסתיר אותה כדי למנוע התלקחות מחאה נגד הממשלה. אני עובר למניין ההרוגים הפלסטינים. המספרים מבוססים על דיווחים של משרד הבריאות העזתי. בערך 30,000 הרוגים. מהם כ-20,000 נשים וילדים.. כמה פצועים? 66,000. מי יודע כמה מהם יחיו. בכל יום שעובר המספרים האלה גדלים במאות רבות. כמה עוד ינהרגו? צמרמורת. למי בינינו יש מקום בלב לשנים עשר אלף הילדים שלהם? אחרי מה שקרה בעוטף רק מעטים אצלנו מרחמים. עוד צמרמורת. שנים עשר אלף ילדים...

מוכרחים להפסיק את המלחמה הזאת. היינו מוכרחים להפסיק אותה שבוע אחרי שהיא נפתחה. אחרי שכבר הוכחנו לעולם ולעצמנו שאנחנו יכולים להיות אכזריים כמו חמאס. החמאס עצמו כבר הכיר את האכזריות שלנו, ואין צורך להרוג עוד כמה עשרות אלפים לשם כך. גם בעלות הברית הגיעו להסדר עם גרמניה בתום מלחמת העולם השנייה, למרות פשעי המלחמה של הנאצים. אני מסתכל שוב במספרים. הרגנו אחוז וחצי מתושבי עזה. אלוהים אדירים. 30,000 אצלם זה כמו 150,000 אצלנו. לשם מה ההרג הנורא הזה? יש לו איזושהי תכלית? מדינית? הישרדותית? אני לא יכול להשתחרר מן המחשבה שיש לו רק תכלית אחת. נקמה. נקמה אכזרית. נקמת ילד קטן לא ברא השטן. ומה נגיד לעצמנו כשתגיע נקמת הפלסטינים? אני מכריח את עצמי לקרוא את הטוקבקים בעיתון. הצימאון לדם מבהיל ומבחיל. מה קרה לנו? איך אנחנו מתמלאים שמחה מול המתים שלהם? גם מול הילדים המתים שלהם. הרי כתוב "בנפול אויבך, אל תשמח". אבל הטוקבקיסטים האלה הם תומכי ראש הממשלה, והוא ממשיך במסע ההרג כדי שהם יצביעו בשבילו.

מה אני עושה? אנה אני בא? כשהייתי חייל ניסיתי להימנע מהרג מיותר. לא תמיד הצלחתי. כשטיווחתי תותחים על כפרים פלסטינים בלבנון, ידעתי שהפגזים שאני מנחית הורגים אזרחים. ידעתי, וברוב המקרים שתקתי. לא בכולם. על עשרות ההרוגים האלה אני חושב עד היום. מישהו כאן חושב על עשרות אלפי ההרוגים בעזה? על הילדים? נדמה לי שהרוב המכריע מתנער מהם. היום קראתי בעיתון שחברת כנסת נכבדה אמרה ש"החמאס אשם בכל ההרג. בכל אבדה שקורית בעזה, בין אם זה מהצד הישראלי ובין אם זה מהצד הפלסטיני." איזה שקר שקוף. נכון. החמאס פשע פשעים נוראיים, אבל גם

אנחנו. אנחנו במו ידינו. אנחנו הפצצנו. אנחנו הרסנו. אנחנו ירינו. שרפנו. גירשנו. הרעבנו. אנחנו לא יכולים יותר לרמות את עצמנו. חלקנו בהרגים האלה גדול מאד. כן. אין ברירה, אלא להודות. אנחנו מבצעים בעזה פשעי מלחמה. רבים בעולם רואים את זה. ולא כולם אנטישמים.

אני רואה, ולא יודע את נפשי. פשעי המלחמה האלה הופכים אותנו לפושעי מלחמה. לא רק את הטייסים, התותחנים, השריונאים, חיילי ההנדסה והצנחנים. גם אני בשתיקה שלי נעשה שותף. כן. לא אכחיש, ולא אתכחש. כן. אני שותף. ההכרה הזאת מחלחלת בתוכי ומתובעת ממני הכרעה. האם אני מסוגל להיות אזרח במדינה שמבצעת פשעים כאלה? אני רוצה מאד לומר שזאת לא המדינה שלי. זאת לא המדינה שלמענה נלחמתי כל החיים שלי. אין בי שום סולידאריות עם מדינה שהורגת 12,000 ילדים. מה לעשות? לברוח? יש ימים שאני חושב על זה, אבל רוב הזמן אני עדיין מחויב לתיקון. מחויב להתמסר לו. להשקיע בו. להיאבק עליו. בלעדיו לא תהיה לנו שום תקווה. לא לי. לא לילדיי. לכן. אני כותב. לכן אני מדבר. לכן אני מוחה ומפגין.

רוב הזמן אני רוצה להאמין שרבים בינינו איבדו את האמון בהנהגה שמתעקשת להמשיך במלחמה. שלרבים בינינו צלם האנוש חשוב יותר מניצחון צבאי רצחני. אני רוצה להאמין שאלה, שצלם אנוש חשוב להם, יישארו כאן וישתתפו בתיקון ההכרחי הזה. שהתיקון הזה יחזיר אותנו להיות בני אדם שפויים, הגיוניים, ודורשי טוב. רוב הזמן אני רוצה להאמין שתיקון כזה אפשרי. אני רוצה להאמין שנצליח לחזק זה את זה ולהתגבר על המיאוס כלפי המדינה שלנו המבצעת פשעי מלחמה. שנחזור להיות מחויבים לה בעומק לבנו. אני רוצה מאד. ואם לא? בכל יום שעובר גובר החשש שהשתיקה סביבי מעידה שאני משלה את עצמי. שההסכמה לטבח בעזה וההשלמה איתו מוכיחות שרק מיעוט קטן רוצה בתיקון הזה. שאולי התיקון הזה בלתי אפשרי. אולי זאת האמת שאני מפחד כל כך להודות בה. אולי זאת האמת שגם רבים מחברי מפחדים להודות בה, ולכן אנחנו ממשיכים בעקשנות לרמות את עצמנו. כי אם התיקון הוא בלתי אפשרי, איך נוכל להמשיך לחיות כאן?